

ת"פ 16830/09 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-09-16830 מדינת ישראל נ' פלונית
לפני כבוד השופט איתי הרמן

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד אלכס ישראלי

המואשימה

נגד

פלונית

ע"י עו"ד ליאת לוינסון

הנאשמה

הכרעת דין

1. מן הסיבות שאפרט להלן החלטתי לזכות את הנאשמת מהעבירה של תקיפה שוטר שיוחסה לה, וכן מachat מעבירות התקיפה שיוחסו לה ומachat מעבירות האיוומים שיוחסו לה, ולהרשעה באחת מעבירות האיוומים שיוחסו לה וכן באחת מעבירות התקיפה שיוחסו לה תוך דוחית טענת ההגנה מן הצדק שהעלתה ההגנה.

הערת פתיחה:

2. בטרם אפנה לנימוקי הכרעת הדין אציג שלnochת התרשםותי הבלתי אמצעתית מן הנאשמת ולאחר שהшибה בחיווב לשאלתי האם טופלה במערכות בריאות הנפש, הפניתי אותה בטרם המשפט לבדיקת הפסיכיאטר המ徇די שיחוויה דעתו האם היא כשרה לעמוד לדין, והאם הייתה אחראית למעשה בשעת ביצוע העבירה לכארורה. הנאשמת לא התיצבה לבדוק והודיעה שאינה מעוניינת בה. זאת, ככל הנראה מחשש שתוינה המשפט כחולת נשץ יזק לה יותר מאשר הרשותה אפשרית בהליך הפלילי. הנאשמת גם הציגה מסמכים רפואיים ה证实ים לדעתה בכך שאין מקום לבדוק. בהתחשב בטיבן של האשמות שיוחסו לה, החלטתי שאין מקום לכפות על הנאשמת בדיקה פסיכיאטרית. גם במהלך המשפט התנהוגותה של הנאשמת, התבטאותו ותכנים מסוימים של עדותה העלו סימני שאליה אודות בריאותה הנפשית. בשל כך שוב הצעתי לנאשמת בסיום המשפט להיבדק בבדיקה פסיכיאטרית, אך היא שוב סירבה לכך. במצב דברים זה, פניתי לצדים בהצעה שיגיעו להסכמה אודות העובדות - צו שתתאמם את עדותה של הנאשמת, אך לאחר שסקלה את ההצעה, דחפה אותה התביעה. מתוך רצון לכבד את ההחלטה של הנאשמת שלא לבחור ב��וי הגנה פסיכיאטרי, בהכרעת הדין שלහן לא כללתי את היבטים בעדותה של הנאשמת ובהתנהוגותה במהלך המשפט, שהעלו סימני שאליה אודות בריאותה

עמוד 1

הנפשית, אך לא היו רלבנטיים לקביעת העובדות.

האישומים:

3. בכתב האישום נטען כי בשעות הערב של ה-12.8.2014 הורידה הנואמת את מפסק החשמל של שכניה מן הקומה מעל בבניין המשותף שבו היא מתגוררת. כשהבחין בקר השכן, אימאה עליו הנואמת שלא תנתן לבני משפחתו לחיות שם ותגרום להם לעזוב את דירתם, כיון שהם גוררים שלוחנות וכיסאות וגורמים רעש. לפי כתב האישום, מיד לאחר מכן ירדה הנואמת במדרגות והשליכה לעבר שכניה אגרטל. האגרטל התנפץ, ורסיס ממנו פגע ברגלה של השכנה. לפי הטענה, באותו שלב שבה הנואמת אירטת על שכניה שלא תנתן להם להמשיך לחיות במקום. אחר כך שפכה לפיה הטענה מים על זוג השכנים. לפי כתב האישום, למקום הגיעו שוטרים שעיבדו את הנואמת, ולאחר ש"סירבה לעיכוב", עצרו אותה. כשניסו השוטרים לכבל את הנואמת היא בעטה בבטניהם של שניים מהשוטרים, השתוללה וסירבה להיכנס לנידית המשטרה. בתחנת המשטרה אמרה הנואמת לפיה הטענה: "תראה מה אני אעשה לשכנים שלי... לא רק אגרטל הם יקבלו, גם כסות מהבית שלי... אני לא אעזוב אותם".

הראיות הנוגעות לתקנית של הנואמת עם שכניה:

4. המטלון, מר חן, סיפר בעדותו הראשית במשפט, שהוא התגorder במשך כעשור שנים בבניין שבו בוצעו לכוארה העבירות. לדבריו, הנואמת, שהtagorderה קומה מתחתיתו, נהגה (כפי שאמרה לו בעצמה) לדפק בתקرت דירתה באמצעות מקל, ובמספר מקרים הזמן הינו ואשתו את המשטרה. לדבריו, ביום האירוע כבה החשמל בדירת משפחתו, והוא יצא מן הדירה והרים את כל הפקקים שהיו מורדים. כשהפסיק החשמל בשנית, הוא יצא מהabit וראה את הנואמת במקום. הוא דפק בדלתות השכנים כדי שייחו עדים להתרחשויות. הנואמת מירה לבסוף למיטה. חצי קומה מתחת לדירת משפחתו היה מונח אגרטל בגובה כמטר (בבעלותו). הנואמת ניסתה לזרוק את האגרטל לכיוונו. לדבריו, הוא הצליח להתחמק מגיעת האגרטל, אך האגרטל התנפץ על הרצפה, ורסיס ממנו פגע ברגלה של אשתו ופצע אותה (המטلون הציג דיסק שלטענתו צילמה אשתו ובו נראים שברי אגרטל על רצפת חדר המדרגות). לטענת מר חן, בזמן שזרקה את האגרטל אמרה הנואמת: "אני אגרום לכם לסבול. אתם לא תחוו פה. אני אגרום לכם לעזוב פה". כשיצאו השכנים והחלו צעקות, החלה הנואמת להתייז מים מבקבוק - לדבריו: "יצאו שכנים, היו שכנים, צעקות. היא הוציאה בקבוק מים מהabit, התחללה להשפריץ למעלה, ותוך כדי הצעקות האלה 'אתם לא תחוו פה'". המטלון לא ידע למי פגעו המים ששפכה הנואמת ואמר: " נשפר למעלה פה ושם. זה היה מים". בשלב זה הזמין הוא ואשתו את המשטרה. לדברי המטלון, ברקע התנהבות הנואמת הייתה טענת השווא שלה שהוא ואשתו מרעים - בעיקר אשתו שלטענת הנואמת הולכת בבית בנעלי עקב. המטלון ציין שהוא ואשתו עברו לגור במקום אחר, כיון שלא יכולו להתמודד עם הנואמת שכנה שלטענתו גם גרמה לידי לפחדים גדולים.

5. בחיקירתו הנגדית אישר המטלון שהנאemptה הזמינה לבניין שוטרים במרקם אחרים בטענה שבני משפחתו מרעים ומפריעים לה, אלא שדבריו בני משפחתו לא הריעשו כלל. המטלון עמד על קר

שבתקירתה עוסק כתב האישום הוא או אשתו התקשרו להזמין את המשטרה והזמין את הסניגורית לבדוק את תדפיס השיחות היוצאות מהטלפון שלו. לדבריו, הוא אף מחזיק בהקלטה של התרחשות[1].

6. המתלוננת, גב' חן, תיארה בעדותה את האירועים באופן דומה לזה שתיארם בן זוגה המתلون וכך גם את טענות הנאשמת נגדם על רعش שהם גורמים, את תגובתה בדףיה על תקרתה, את הנזקים שנגרמו לדעתה לילדיהם כתוצאה מהתנהגות הנאשמת ואת העובדה שבעקבות התנהגותה של הנאשמת עברו דירה. המתלוננת לא זכרה מי צילם את הסרטון שהציג בן זוגה במהלך עדותנו. הבדל משמעותי בין עדויות בני הזוג נמצא בכך שהמתלוננת טענה כי במהלך העימות ביניהם הנאשמת תפסה את מר חן בכתפיו ואילו מר חן לא טען כך כלל. הבדל נוסף נמצא בכך שבعدותה בפני אמרה המתלוננת שהנאשمت אמרה לה ולבן זוגה בנסיבות השוטרים שלא תעוזב אותם בשקט ותפריע להם בחיהם, בעוד לפניה עדות בן הזוג (ולפי עדויות השוטרים) לא אמרו דברם מעין אלה בנסיבותם. כמו כן, אמרה המתלוננת כי האגרטל פגע בקיור (בעוד בן זוגה העיד שהתנפץ על הרצפה). גב' חן גם טענה כי שכנים אחרים הם אלה שהתקשרו למשטרה.

7. עדויות בני הזוג סדייב בחקירה (ת/1 ות/2) הוגשו בהסכמה, אך לא נמצא בהם עדות ישירה לחובתה של הנאשמת בנזונה כלשיי השנהיה בחלוקת. שני השכנים יצאו לחדר המדרגות, ראו כד שבור, ושמעו צעקות שאת תוכנן לא זכרו. השכן ציין ספציפית שלא שמע איומים. יש לציין שעדיות אלה נגבו חמישה חודשים לאחר התקירתה נושא כתב האישום.

8. הנאשמת סיירה בעדותה הראשית בפני כי שכניה-המתלוננים הקימו רعش ביום האירוע נושא כתב האישום, והיא הזמינה את המשטרה כדי שעשתה גם במקרים קודמים שבהם השכנים רעש - כאשר מקור הרעש בבדיקה עקבי הנעלאים של אשה. הנאשمت אישרה שהפסיקה את החשמל לדירתה השכנים, ואחר כך עלהה שוב לקומה שבה הם מתגוררים והתעמתה עם השכן. הנאשמת הודתה כי שברה את האגרטל בחדר המדרגות. בחקירהה הנגידית הדגישה הנאשמת כי לא זרקה את האגרטל על השכנים, אלא על הרצפה לידה, ואמרה כי אילו הייתה זורקת אותו עליהם, הייתה פוגעת. לדבריה, לא ידוע לה האמנם פגע רסיס מהאגרטל ברגליה של המתלוננת. צוין שהחקירהה במשטרהليل האירוע (ת/7) אמרה הנאשמת כי זרקה את האגרטל על הקיר ולא על השכנים. הנאשמת טענה כי המתלונן אמרה לה שהמשטרה תבוא תוך זמן קצר "لتפל בה". הנאשמת אמרה שיתכן שבלהט הוויוכו אמרה שאמר לה שהמשטרה תבוא תוך זמן קצר "لتפל בה". הנאשמת אמרה שיתכן שבלהט הוויוכו אמרה למתלוננים שלא תתן להם לחיות בבניין ותגרום להם לעזוב את המקום[2]. בהמשך אמרה גם שיכל להיות שבתחנת המשטרה אמרה לשוטר: "תראה מה אני עשו לשכנים שלי, שלא רק אגרטל הם יקבלו, אלא גם כסות מהבית שלי... אני לא אעזוב אותו"[3] - דברים הנזכרים בדו"ח הפעולה של השוטר יוסף צריה (ת/4) בדברים שנאמרו לו בשלב שאחריו עיכובה של הנאשמת ואחריו שהודיע לה על זכותה לשפטוק. הנאשמת הכחישה את הטענה ששפכה מים על המתלוננים. בעדותה במשטרה גם טענה שבדבריה שלפיהם תחזיר למתלוננים כגמולם, התכוונה שתՐעיש להם כפי שהריעשו לה[4].

9. השוטרת מורה שקורין שהגיעה למקום התקנית ביום האירוע, סיפרה בעדותה שהנאשמה הודהה שזרקה את האגרטל על השכניםם [5]. דברים דומים נכתבו גם בדו"ח הפעולה של השוטר יוסף צריה, שהוגש ללא התנגדות (ת/4).

10. בדו"ח הפעולה של השוטר יוסף צריה (ת/4), שהוגש כאמור ללא התנגדות, נכתב גם כי שברי האגרטל היו בעיקר מתחת לארון החשמל וסמוך לדלת הכניסה של משפחחת חן.

מצאים ומסקנות לעניין התקנית בין הנאשמה לשכינה והתייחסות לטענת האכיפה הברורנית:

11. השכנים המתלוננים השאירו עלי רושם כללי אמין ביותר, וניכר היה כי סבלו מכך מהשכנים עם הנאשמת. מדובר בסיטואציה טראגית שבה הנאשמת משוכנעת שהשכנים מרעיםם באופן קבוע ומנקודת מבטה מחזירה להם כגומלים. אשר לתקנית עצמה מצאתה את עדותו של המתلون אמונה ביותר בעיקר בשל התאמתה לראיות אחרות בתיק כפי שתיארתי לעיל. הבדלים קלים בין עדויותיהם של המתلونנים כמו גם פגמים באミニותם עדות המתلونת כפי שתיארתי לעיל, הם חסרי משמעות בהקשר של קביעת העובדות בתיק, כיוון שעדות המתلون נתמכות במצאים אובייקטיביים ובעדות הנאשמת עצמה.

12. שני השכנים-המתלוננים והנאשמת עצמה אומרים כי הנאשמת זרקה את האגרטל של המתلونנים שהיא מונח חצי קומה מתחת למקום שבו עמדו השכנים (ליד דלת דירתם). אני מקבל את עדויות השכנים שלפיהם ריסס מאותו אגרטל שהתנפץ פגע ברגלה של המתلونת - עניין שהנאשמת לא אישרה ולא הכחישה, אלא כאמור העידה כי אינו ידוע לה. ההבדל בין גרסת המתلونנים לגרסה הנאשמת אשר לאגרטל הוא בשאלת האם זרקה הנאשמת את האגרטל על השכנים כטענתם או על הרצפה או על הקיר שלידה כטענה. קבילהותן של התבטיאות הנאשמת באזני שוטרי הסיוור בעניין זה מוטלת בספק, שכן לא ברור אם זההרו את הנאשמת בדבר זכותה לשток בטרם התוודעה באזניהם בעניין זה, ולכן לא אסתמך עליהם בקביעת ממצאים (לענין אי-קבילותה של התשובות בתשאול שלא קדמה לו זההרה ראו למשל פסקאות 33-34 בע"פ (מרכז - לוד) מדינת ישראל נ' ארץ אדרי (2016)). עם זאת, לדברי האיום שהশמייה הנאשמת באזני השוטר צריה בתקנת המשטרה (כאמור בדו"ח הפעולה שלו שהתקבל ללא התנגדות) שלפיהם בפעם הבאה "יקבלו השכנים" לא רק אגרטל אלא גם כסות מהבית שלא ניתן לייחס ערך מחזק מסויים לטענת השכנים שהאגרטל נזrik עליהם. זאת, כיוון שלפי הדוח דברים אלה נאמרו אחרי זההרה של הנאשמת בדבר זכותה לשток ואף לא חלק מתשאול אלא כהתרסה ספונטנית. מעבר לכך, על כיוון הזרקה של האגרטל ניתן ללמידה ממיקומם של שברי האגרטל. כדי לקבוע את מקום השברים איני נסמך על הסרטון שהוגש ולא ברור מי צילמו, אלא על דוח הפעולה של השוטר צריה שהוגש כאמור לעיל בהסכמה ולפיו נמצאו השברים ליד דלת דירתם של המתلونנים. כאמור לעיל, בעת זריקת האגרטל, הנאשמת עמדה חצי קומה מתחת למתלוננים שעמדו במפלס של דירתם. העובדה שכשהגיעה המשטרה למקום נמצאו שברי האגרטל ליד המקום שבו עמדו השכנים הנמצא כאמור חצי קומה מעל למקום עמדת הנאשمت בעת זריקת האגרטל, ורשיס מן האגרטל פגע בשכינה, מלבדת כי הנאשמת לא זרקה את האגרטל על הרצפה או על הקיר לידי או

מתחתיה, אלא כלפי מעלה לכיוון של השכנים. מדובר כМОבן במעשה המציג הפעלת כוח לא מועט, ומהיב מודעות של הנאשמה למעשה ולסיקו שהם יצרים (זמן מעופו של האגרטל שנזרק כלפי מעלה והאט בדרך גם אפשר למתلون להתחמק מן הפגיעה כטענתו). כיוון שכך, אני קובע כי הנאשמה אמונה זרקה את האגרטל על השכנים - בין אם התכוונה לפגוע בהם פגעה ישירה ובין אם התכוונה לנפץ את האגרטל על ידם באופן שיכל להביא לפגיעה רסיס בגופם. יצוין שאיני רואה כל חשיבות בשאלת אם הנאשמה רצתה לפגוע במרן חן ואילו בפועל פגע הרסיס באשתו, שכן מדובר בעבירה הדורשת מחשבה פלילתית בלבד, וכאמור לעיל הנسبות מלמדות על כך שהנאשמה הייתה מודעת לכך שהיא זרקה את האגרטל על שני השכנים שעמדו בסמוך זה לזה.

13. לנוכח העובדה שקבעתי שהנאשמה זרקה את האגרטל לעבר המתלוננים, איני נדרש להיכנס לעומק טענת הסניגורית שזריקת האגרטל היא בגדיר זוטי דברים - טענה שהתבססה בעיקרה על ההנחה העובדתית שהאגרטל לא נזרק לעבר המתלוננים, שונות מסקנותי הראייתית לעיל. טענתה החlopיתית של הסניגורית שמדובר בזוטי דברים כיוון שלמתلونנות לא נגרמה פצעה ממשית כתוצאה מגיעת רסיס האגרטל, אינה נראית לי. העבירה שיוחסה לנאשמת היא עבירות תקיפה סתם בלי קשר ל贤ootאת התקיפה, והשלכת אגרטל גדול על אדם אחר בנسبות שבו התרחשה אינה מעשה קל ערף אף אחד מרכיבי סיג זוטי הדברים. לפיכך, **בגין זריקת האגרטל על שכניה אני מרשיע את הנאשמה בעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.**

14. בעודיעות השכנים כפי שיפורתי לעיל לא היה כדי לבסס טענה שהנאשמה שפכה מים על מי מהם - ובכל מקרה בהתחשב בתיאור שתיאר המתلون וmobא לעיל, מדובר בנסיבות, שהתרשםתי שגם המתلون עצמו לא ייחס להן כל חשיבות. לפיכך, **אני מזכה את הנאשמת מהאישום בתקיפה בכל הנוגע לשיפוכת המים.**

15. לנוכח אמיןותו הכללית של המתلون ונוכח העובדה שהנאשמה לא פסלה את האפשרות שאמרה את הדברים שהוא טعن שאמרה, אני קובע כי היא אכן אמרה אותם. כאמור, שהנאשמה אמרה למתلون במהלך הויכוח ביניהם: "אני אגרום לכם לשובול. אתם לא תחיופה. אני אגרום לכם לעזוב פה", וזאת באותו זמן שבו זרקה לכיוון המתלוננים את האגרטל ובעת שפיכת המים. יצוין שאיני מוצא כי עדויות השכנים, בני הזוג סדייב, שנמסרו במשפטה 5 חוותים לאחר המקרה מעלוות ספק בשאלת האם אמרה הנאשמת את שנטען שאמרה. יתרון, כמובן, שהשכן לא שמע את כל שנאמר, ואין בכך הוכחה כי הדברים לא נאמרו. יתרון גם שעד למסירת עדותנו נשתכו ממוני הדברים המדוייקים ששמעו, כפי שנשתכו מגב' סדייב לפי עדותה. העובדה שלא הוגשה הקלטה שהמתلون העיד שטיידה את התרחשויות אף היא לא מקימה ספק בשאלת האם נאמרו הדברים - מה עוד יכול לא ברור האם מדובר בקהלת אודיו או כפי שסביר יותר קלטה ויודאו בלבד כמקובל בנסיבות אבטחה בשל הוראות חוק האזנת סתר. כיצד, דוקטרינת הנזק הראייתי אינה חלה במשפט הפלילי באותו אופן שבו הוחלה במשפט האזרחי. זאת, כיוון שמילא במשפט הפלילי על התביעה להוכיח את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר (לענין זה ראו: ע"פ 5386/05 **ቢיל אלחוורטי נ' מדינת ישראל** (2006)). כפי שתיארתי לעיל, השתקנעתי מעבר לספק סביר בגרסת התביעה אשר החלק זה של עובדות כתוב האישום, ועزم

המחדל החקורתי שבאי תפיסת הקלטת (אם אכן הייתה כזו), אינו מקיים ספק סביר בעניינה של הנאשפת.

16. כיוון שדבריה של הנאשפת לשכנים (שהבאתי לעיל), נאמרו במקביל לזריקת האגרטול על השכנים, הם מתפרשים מבחינה אובייקטיבית כאյום בפגיעה פיזית נוספת בשכנים וברוכשם. מעלה מן הצורך אצ"ן כי יתכן שניין להתייחס לעצם דברי הנאשפת שתגרום לשכנים לעזוב את דירותם ממשמעות אובייקטיבית של איום בפגיעה בחירות, שהרי זכותם המלאה להמשיך לחיות בדירותם. זאת, שכן כוונתם האובייקטיבית של דברי הנאשפת היא שתגרום להם לעזוב את הדירה בכך שתתרמר את חייהם של המתלוננים עד שעוזבו את המקום - ככלומר, תגרום להם בדרכים פסולות לעזוב את דירותם. בין כך ובין כך תוכן הדברים שמתקיימת בו חזקת הכוונה (שאדם מתקoon לתוכאות הטבעות של מעשי) אינו מותר ספק כי נאמרו על מנת להפחיד או להקניט את שומעיהם. כל וחומר כאשר הדברים נאמרו על ידי הנאשפת בסמיכות זמינים לזריקת אגרטול על השכנים. דברים שכאלה אינם חסרים תחת ההגנה החוקתית על חופש הביטוי והם מהווים איום אסורים (לסייעם הלכת בית המשפט העליון בעבירות האיומים ראו רע"פ 2038/04/2006 **שמדוֹל לִם נ' מדינת ישראל** (2006)). **לפיכך, בגין דבריה אלה של הנאשפת למתלוננים אני מרשים אותה בעבירה של איום לפि סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.**

17. הסניגורית טענה בקשר לעבירות שבהן דעתני לעיל כי הנאשפת נפלה קרבן לאכיפה בררנית כלפיו, שכן אף היא הגישה תלונות למשטרת נגד שכינה, אך מצאת כי אין ממש בטענה זו. אכן הסניגורית הגישה שני אישורים על הגשת תלונה על ידי הנאשפת, אך לא הובאה כל ראייה משכנעת לכך שמי מהמתלוננים נקט אי פעם באליםות כלפי הנאשפת כפי שקבעתי שנתקטה הנאשפת כלפים במקרה זה. תלונותיה של הנאשפת התמקדו בטענה שכינה מקרים רעש. כדי לטען לקיומה של אכיפה מפללה יש להראות כי בנסיבות דומות התקבלו החלטות שונות. בהיעדר ראיות משכנעות לכך שהמתלוננים לא העמדו לדין בגין מעשים דומים לאלה שקבעתי שעשתה הנאשפת, אני>Dזחה את טענת האכיפה הבררנית והגנה מן הצדקה.

התקרית עם השוטרים:

18. אין מחלוקת שלאחר התקירית שתוארה לעיל הגיעו לבית המריבה ארבעה שוטרים (ולא שלושה כפי שנכתב בכתב האישום). כפי שאפרט להלן, אחד השוטרים (הווטק שביניהם) - יוסף צרויה - החליט לעכב את הנאשפת ולהוראות לה להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה, וכיון שהתנגדה לעיכוב החלטתו לעוצרה מה שביא להחרפת התנגדותה. אצ"ן כבר כאן שambil שורות עדויותיהם בפני ניתן היה להבין כי לפחות שניים מהשוטרים האחרים שהיו באותו מקום, סבורים שלא הייתה הצדקה להחלטה על עיכובה של הנאשפת ולהוראה שניתנה לה להתלוות אליהם לתחנת המשטרה.

19. השוטרת מור שקורין, שהייתה ביום התקירית שוטרת בשירות חובה (כלומר הועברה מצה"ל למשטרה), סיפרה כי הגיעו לבית המריבה יחד עם שוטר בשם אלעד אבידן בעקבות קריאה של הנאשפת עצמה

למשטרה. הנאשמה הודהה בפניהם שזרקה אגרטל על השכנים. מיד אחר כך הגיעו למקום שוטר בשם צורי (צ"ל: צריה), ש"המשך משם את הטיפול" - הוא אמר לנאשמת שהיא מעוכבת. הנאשمة "סירה" לעיכוב" והשוטר צורי עצר אותה. מהרגע שעצר אותה, החלה הנאשמת להתנגד - כלומר, החלה לבועט בבטנו של כל אחד מהשוטרים שניסו לאוזקה (צರיה וצורי). לדברי שצורי, הביעות לא נאכו. הנאשمة המשיכה להתנגד גם כשהורידו אותה לניזית, גם כשביקשו להכניס אותה לניזית וגם בנידית עצמה. השוטרת שצורי הסבירה את התנגדות הנאשمة למעצר בך שלא רצתה להיות עצורה. שצורי סיפרה כי הנאשمة אמרה שהוא שזה מזינה את המשטרה ולכן אין סיבה שתיעצר. לאורך חקירתה הנגידית הדגישה שצורי שההחליטות על העיכוב והמעצר היו של צורי (צරיה) ונמנעה מלהיות דעה בשאלת האם היו מוצדקות. השוטרת אישרה שביסודו של עניין עבר המיקוד של השוטרים מן האירוע המקורי לתקנית מולם, וזאת בשל התנגדות הנאשمة למעצרה.

20. השוטר אלעד אבידן העיד בפניי כי בטרם הגיעו למקום התקירית בדק במערכת המשטרתית וראה כי כבר היו תלונות בעבר על סכוסר שכנים באותו מקום. עם הגיעו הבחן בשברי כלי בחדר המדרגות (שמאוחר יותר נאמר לו שהם שברי אגרטל). הוא עלה ודיבר עם המתלוננים שהיו אלה שהזמין לדבורי את המשטרה, והם סיפרו לו על הסכוסר עם שכנתם מלמטה (שלפי מה שהבין היה על רקע שיפוצים שעשתה בדירתה), ושבאותו ערב הפסיקה להם את החשמל בדירה, וזרקה עליהם אגרטל. לדבריו, ביקש מהמתלוננים להישאר בביתה כיוון שהבן ש"זרם בינויהם דם רע". השכנים לא אמרו כי נדרש טיפול מיידי בנאשמת^[6]. לאחר כך ירד לדירת הנאשمة ושמע ממנה את גרסתה תוך שהיא דורשת לעכב אותה או לעצור אותה^[7]. לשונו הרגישה תיאר השוטר אבידן את התרשםתו בשטח שהנאשمة לוקה בנפשה - זאת, על בסיס תגובותיה כלפי השוטרים.מן העדות ניתן להבין כי לא היה כל קושי להבחן בך. השוטר סיפר איך ביקש להריגע את הנאשمة במחמות על מראה דירתה, ובתגובהו סיפרה לו שהשכנים מלמעלה עושים רעש והוא בתגובה דפקת עם מטאטא בתקرتה. לדברי השוטר אבידן: "סכוסר שכנים קלנסי. עד כאן זה לא ממשו חריג. יש הרבה אירועים כאלה. זה לא מתפתח אבידן: "סכוסר שכנים קלנסי. עד כאן זה לא ממשו חריג. יש הרבה אירועים כאלה. זה לא מתפתח למצבים מיוחדים. אנחנו בדרך כלל מעבירים את זה לשוטר הקהילתי, הוא יושב עם האנשים ומנסה לסייע את ההדרורים"^[9]. השוטר אבידן הסביר כי כשותר צער ייחסית לא היה בטוח שיש להביא את הנאשمة לתחנה בשעת ערב מאוחרת (00:23). למקומות הגיע השוטר יוסף צריה שהודיע לנאשמת שהיא מעוכבת בגלל תקיפת השכנים באמצעות האגרטל. לפי פרשנותו של אבידן בעדוותפני, צריה החליט על העיכוב כיוון שהנאשمة סירבה להציג תעודה זהה, והיא צריך לקחת אותה למשטרה לצרכי זיהוי^[10]. בחקירותו הנגידית אישר אבידן כי טענה אחרת זו לא הופיעה במסמך שכתב סמור לאירוע^[11], וכפי שאסביר בהמשך הצדקה זו לעיכוב אינה זו שמסר צריה עצמה וגם אינה הגיונית. לאחר שסירבה הנאשمة לעיכוב עצר אותה צריה - כאשר בין שלב חלפו בין 15 ל-20 דקות שבהם ניסו להסביר לנאשמת את המצב. הנאשمة סירבה להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה ו"כשהגיע לשלב המעצר היא התחילה ממש להשתולל, היבעה סירוב למעצר" - בעטה ברהיטים ונחבלה מהם ובעיטה בשוטרים. השוטר אבידן תיאר את תגובתה של הנאשمة כחרסתה פרופורציה וקשר אותה בעדינות לבראותה הנפשית של הנאשمة, שבשלה גם אילו הייתה תוקפת אותה היה נמנע מלהתר זאת בדו"ח, כיוון שריחם עליה. לשאלת הסניגורית הבהיר אבידן שגם השוטר צורי (צරיה) שהחליט על העיכוב והמעצר הבחן בך שהנאשمت לוקה בנפשה, אך בהבדל מרגשותו של אבידן השתמש כלפי

צורי בביתי הגס "שישיה", שהוא שם קוד במשטרת לחולת נפש[12].

21. השוטר יעקב פריזלר, שבשבוע האירע היה עדין במעמד של מתנדב במשטרת, מסר בעדותו שהגיע למקום האירע יחד עם השוטר יוסף צריה. הפרטים שמסר אודות מה שהתרחש לאחר בוואו היו דומים לאלה שמסרו שני השוטרים שעודיעיהם נפרשו לעיל. עם זאת, בגין דבדרי השוטר אבידן העיד השוטר פריזלר שלמייטב זכרנו הנאשמת כן הודהה[13]. גם השוטר פריזלר הקפיד להרחיק עצמו בעדותו מן החלטה על עיכובה של הנאשمت, כך אמר למשל: "לאחר מכך יוסי הסביר לה שהיא מעוכבתafi החלטות שהוא לך"[14].

22. לפי זו"ח הפעולה של השוטר יוסף צריה (ת/4) הוא הגיע לזרת ההתרחשויות חלק מוצאות שני. בתחילת דבר עם הנאשמת שסיפרה לו כאמור לעיל שהשכנים עצבנו אותה ולכן זרקה עליהם אגרטל. אחר כך שוחח עם השכנים-המתلونנים שהוסיף וסייעו גם על הפסקת החשמל בדירותם על ידי הנאשمت. אחרי ששמע מן השכנים שהנאשمت זרקה עליהם אגרטל ושבורי פגעו ברגליהם, הוא חזר לדירת הנאשمت עיבב אותה, והודיע לה על זכותה שלא לומר דבר. הנאשمت סירבה להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה ולכן הודיע לה על מעכrah. כאשר סירבה לבוא עם השוטרים גם לאחר הודעה על מעכrah, החלו השוטרים להפעיל נגדה כוח. כאשר ניסה ייחד עם השוטרים האחרים לאזוק את הנאשمت, היא החלה להשתולול ולבועות בהם. לאור כל שלבי מעכrah היא גילתה התנגדות פיזית והשוטרים הפעילו נגדה כוח. צריה הוסיף וציין כי כאשר הודיע לנאשמת שהיא עוצרה גם בגין תקיפת שוטרים היא אמרה לו שהם לא היו צריכים לעצור אותה. בדו"ח מודגש כי בין שלב לשלב ברגע עם הנאשمت הסביר לה צריה את המצב ואת ההשלכות הצפויות של אי שיתוף הפעולה שלה. כאמור לעיל, לפי הדיו"ח של צריה בתחנת המשטרה אמרה לו הנאשمت: "תראה מה אני אעשה לשכנים שלי". לא רק אגרטל הם יקבלו. גם כסות מהבית שלי. אני לא אעזוב אותם". לשאלת הסנגוריות השיב צריה כי המתلونנים הם הראשונים שהתקשרו למשטרת ורק אחריהם התקשרה הנאשمت. צריה הסביר את עיכובה של הנאשمت בכך שתקיפה את שכניה בזריקת האגרטל - "מדובר בתקיפה שמצויכה עיכוב החשוד לתחנה. זה מה שאנו עושים במקרה בין שכנים". אם שכן אחד תקף אותנו מעכבים את השכן התקוף. אם זאת תקיפה הדדיית מעכבים את שני הצדדים. אם לא הייתה מעורבת אלימות, אנחנו ניגשים לזה בצורה אחרת. פה הופעה אלימות ולכן..."[15], "ברגע שיש תקיפה אלימה בין שכנים, אותו שכן מעוכב באותו רגע ולא משנה השעה - לתחנה לחקירה"[16]. אשר לטענת השוטר אבידן כי העיכוב לתחנה נעשה לצרכיiziaו, מסר השוטר צריה כי לפי מה שרשם העיכוב נעשה בשל תקיפה, והמעצר בשל סירוב לעיכוב[17].

23. בחקירה במשטרה (ת/7) הסבירה הנאשمت את התנגדותה לעיכוב ולמעצר בכך שלא הבינה מדוע מעכבים אותה ואחר כך עוצרים אותה, שהרי היא שהזמינה את המשטרה וביקשה מן השוטרים לבוא לתחנת המשטרה למחמתה. הנאשمت הכחישה את הטענה שבטענה בשוטרים וטענה כי השוטרים היכו אותה. בעודותה בבית המשפט חזרה על דברים אלה והסבירה שרק ניסתה למנוע את כבילהה באזקיים ולכן הנעה את גפיה לצדדים. את "השתולוותה" בדרך לנידת המשטרה ותחנת המשטרה הסבירה הנאשמת בכך שהיא הייתה בלוח[18]. כאמור לעיל, אשר לטענה שאימה פגוע בשכנים טענה הנאשמת

בחקירתה במשטרה כי כוונתה הייתה שתՐעיש לשכנים כפי שהריעשו לה. בעדותה בפני אמרה הנאשمت, כאמור לעיל, שיכל להיות שבתחנת המשטרה אמרה לשוטר: "טראה מה אני אעשה לשכנים

^[19] שלוי, שלא רק אגרטל הם יקבלו, אלא גם כסות מהבית שלי... אני לא אעזוב אותם"

.24. עוד יש לציין כי התנהוגותה של הנאשמת בתחנת המשטרה עוררה גם אצל השוטרים בתחנה שאלות אודות מצבה הנפשי. כך עולה מן השאלות שנשאליה בחקירה (ת/7) וכן מזכיר של שוטר בשם אנדרי קפלן (ת/6), שמננו עולה שכיוון שהשוטרים התרשםו שהיא בנסיבותם החלטתו שלא לכפות עליה להצטלם ולמסור טביעות אצבע וdigestת די אין אי כשתנגדה לכך.

ממצאים ומסקנות בעניין התקנית עם השוטרים:

.25. עובדתיית אני מקבל את תיאורם של השוטרים את מה שהתרחש כאשר הגיעו לזרת האירוע. העדויות אודות התנהוגותה של הנאשמת תאמו זו את זו בנקודות העיקריות ומתיישבות גם עם עדות הנאשמת, שאר ניסתה להפחית בתיאורה עצמת התקנתה. עדויות השוטרים היו אמינות בעיניו בין היתר כיון שכפי שתיארתי לעיל השוטרים - ובמיוחד אבידן - לא הסתיירו את העובדה שההחלטות על עיקובה של הנאשمت ועל מעצרה התקבלו על ידי שוטר אחד בלבד, וניתן היה להבין ששיעור הדעת שהפעיל לא בהכרח מקובל עליהם. עניין זה מקנה כמונן אמינות לעדויותיהם. לפיכך, אני קובע שכן כאשר הודיע השוטר צריה לנאשמת שהיא מעוכבת ועליה להתלוות עם השוטרים בתחנת המשטרה היא סירבה לעשות כן, ושכאשר הודיעו לה על מעצרה לא שיתפה פעולה. אין לי כל ספק שהיא השנתה התקנתה לכבלתה באזיותם גם באמצעות רגילה - היא בעטה לכל הצדדים לרבות בשוטרים שניסו לאוזקה, בעיטות לא כואבות עדותה של השוטרת שקרוי.

.26. אשר לעילת העיקוב - בעניין זה אין ספק שהגרסה החשובה היא זו של השוטר צריה שהחליט על העיקוב - כמובן, שהעיקוב נעשה משום שהשכנים התלוננו שהיא השנתה תקפה אותם, ולכן עיקב אותה בתחנה באופן אוטומטי. מעבר לכך שגורסת השוטר אבידן שלפיה עילת העיקוב הייתה סירוב להזדהות סותרת את גרסאותיהם של צריה ושל פריזלר, הרי שהיא גם אינה מתקבלת על הדעת, שכן המפגש עם הנאשמת התרחש בדירתה כאשר זהותה הייתה ידועה לשוטרים ולא היה צורך בכלל זיהוי נוסף (מה עוד שהיה גם התקשרות להזמן את המשטרה למקום וממן הסתם מסירה מראש את פרטיה). אני סבור כי השוטר אבידן, שהשאר עלי רשם חינוי כשוטר מקטוע ורגיש כאחד, ניסה להסביר לעצמו מדוע החלטתו שוטר מנוסה צריכה על עיקובה של הנאשמת למשטרה, והסביר החוקי היחיד שמצא לכך היה צורך בזיהוי, אלא שכפי שהuid השוטר צריכה זו לא הייתה עילת העיקוב.

.27. ההוראות בעניין עיקוב חשודים קבועות בחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה - מעקרים), תשנ"ו-1996, וזה לשונן -

66. הגדרות

בפרק זה, "עיכוב" - הגבלת חירותו של אדם לנوع באופן חופשי, בשל חשד שבוצעה עבירה או כדי למנוע ביצוע עבירה כאשר הגבלת החירות מסוויגת מראש בזמן ובסביבה, הכל כאמור בפרק זה.

67. עיכוב חשוד במקום

(א) היה לשוטר יסוד סביר לחשד כי אדם עבר עבירה, או כי הוא עומד לעבור עבירה העוללה לסקן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון המדינה, רשיי הוא לעכבות כדי לברר את זהותו ומענו או כדי לחקור אותו ולמסור לו מסמכים, במקום הימצאו.

(ב) שוטר רשיי לדרש מאדם להילוות עמו לתחנת המשטרה או לזמן לתחנת המשטרה למועד אחר שיקבע, אם נתקנימו שניים אלה:

(1) יש יסוד סביר לחשד שהוא עבר עבירה או יש הסתברות גבוהה שהוא עומד לעבור עבירה כאמור בסעיף קטן (א);

(2) הזיהוי היה בלתי מספיק, או לא ניתן לחקור אותו במקום הימצאו.

כפי שניתן לראות, החוק קובע כי עצם החשד שהנאשמה עברה עבירה - כפי שהתקנים אצל השוטר נדרש בעניינה של הנאשמה - הקיים לו סמכות לעכב את הנאשמה במקום הימצא על מנת לברר את זהותה או כדי לחקור אותה ולמסור לה מסמכים. עם זאת, על מנת שתקיים לו סמכות להוראות לנאשמת להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה, היה צריך להתקנים אחד משני תנאים חלופיים - זיהוי הנאשמת היה בלתי מספיק או שלא ניתן היה לחקור אותה באותה מקום המצאה. אין כל ספק כי אף אחד מתנאים אלה לא התקנים, שהרי הנאשמת השיבה לכל שאלות החוקרם ולא הייתה כל מניעה לחקור אותה במקום, וכפי שתיארתי לעיל זהותה הייתה ידועה היטב לשוטרים. מכאן **שהחלטתו של השוטר צריכה "לעכב את הנאשמת לתחנה" ובכך לפגוע בזכורה חמורה בזכות היסוד החקותית שלא לחירות, התקבלה ללא סמכות**.

די באמור לעיל כדי לקבוע שעיקובה של הנאשמת היה בלתי חוקי (וכפי שאסביר מיד כך גם מעכראה). אף על פי כן, אני מוצא מקום להעיר כי בהיבט של הפעלת שיקול הדעת בקבלה החלטה על העיכוב וההתלוות לתחנת המשטרה נפל פגם בפעולות המשטרה שהיא מצדיק קביעה שההחלטה שהתקבלה הייתה פטולה גם מטעם זה אף בהתעלם משאלת הסמכות.

כפי שציינתי כבר לעיל, עדויות שלושת השוטרים הנוספים על צריה שהעידו בפנוי, ניתן היה להתרשם כי אין הם שלמים עם החלטתו של צריה להוראות לנאשמת להתלוות אליהם לתחנת המשטרה ובמה שעצור אותה. זאת, כיוון שבעת שהגיעו למקום הסטיימה כבר התקנית בין השכנים, ונראה היה שהענינים נרגעו ולא נשקפת סכנה מיוחדת כלשהי להטלחותם המחודשת. כמו כן, מדובר היה בשעת

ערב מאוחרת לקרהת לילה. נוסף על כל אלה, כל השוטרים הבחינו בכך שהנאשمت לוקה בנסיבות ושתגובותיה להתרבויות המשטרתן קיצונית. כיצד קרה אם כן, שדווקא השוטר הוותיק ביותר בין הארבעה, ששיתול הדעת שלו אמור להיות המשוכל ביותר, הגיע להחלטה על העיכוב ולהוראה להתלוות לתחנת המשטרה? **התשובה העולה מעדותו של צרואה היא שהוא כלל לא הפעיל ששיתול דעת, אלא פעיל מכוחו של כלל שעלה ממקורו לא הצביע, שלפיו בכל מקרה שבו יש תלונה על תקיפה יש להורות לחשוד להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה.**

31. חובתו של שוטר כמו של כל רשות מנהלית אחרת להפעיל ששיתול דעת לפני שהוא משתמש בסמכות המוקנית לו. וודאי כאשר מדובר בסמכות לפגוע בזכות יסוד חוקתית כזכות לחירות בביטחון הבסיסי ביותר שהוא חופש התנועה. בעניין זה חל הכלל הרגיל של המשפט המנהלי שלפיו החלטה שהתקבלה בלי שנשקלו כל השיקולים הרלבנטיים או שבקבלה לא ניתן משקל הולם לשיקולים השונים היא ההחלטה בלתי סבירה (לענין החובה לשקל בכל מקרה מחדש את הפעלת הסמכות תוך הורתת מקום לחירגים ובמקרים המתאים אף תוך סטייה מהנהיות פנימיות ראו: דפנה ברק-ארז, **משפט מינהלי**, כרך א' פרק 6 (בהתאם ההוצאה לאור של לשכת עורכי הדין [2010] 20) ולענין הסבירות ראו למשל בג"ץ 256/88 **מדיאנווט מרכז רפואי הרצליה בע"מ נ' מנכ"ל משרד הבריאות** (1989); בג"ץ 389/80 **דף זהב בע"מ נ' רשות השידור** (2019) ובג"ץ 156/75 **פאוזי דקה נ' שר התחבורה** (1976)).

32. יתר על כן, בהקשר הספציפי של עיכוב הרוי שהכל הוא שלא בקש מהמעוכב להתלוות אל השוטרים לתחנת המשטרה אלא לזמן לתחנה אפילו במקרים מתקינים בהם התנאים שקבעו חוק המעצרים כמפורטים לדרישת התלוות לתחנת המשטרה (תנאים שלא התקיימו בענייננו). זאת, כפי שנקבע בפקודת המטה הארצי של משטרת ישראל בעניין עיכוב, מעצר ושהור (פקודה 44.01.34, סעיף 3(ב)(ג)): "ככל, מקום שאין בכך כדי להפריע להמשך הטיפול המשטרתי, יש להעדיף זימון של אדם לתחנת המשטרה, על פני הדרישה להילוות לשוטר [21]" או כלשונו של בית המשפט המחויז בתל אביב: "הדרישה שבס.ק. 2 לעיל [הכוונה לסעיף 67(ב)(2) לחוק המעצרים שנוסחו הובא לעיל - א"ה] אינה דרישת טכנית פורמלאית שדי בהתקיימה כדי להקים באופן אוטומטי את דרישת הילוות לתחנת המשטרה לצרכי חקירה, משזו צריכה לקיים גם את דרישת הפגיעה המינימאלית וגם את דרישת הסבירות. **ברירת המחדל הינה זימון מתואם לתחנת המשטרה, ולא דרישת הילוות מיידית**" (ע"א 44886-04-15 **שלמה כהן נ' מדינת ישראל** (2017) - וראו גם ההפניות בספרות המשפטית המופיעות שם).

33. בכך שקיבל החלטה ללא הפעלת ששיתול דעת ולא שקילה של כל השיקולים הרלבנטיים ומתן משקל הולם לכל אחד מהם, לא מילא השוטר צוריה את חובתו, ובפועל הגיע לתוצאה שגوية שהחמירה מאד את המצב. בצדק הדגישה בהקשר זה הסיגוריות את העובדה שמדובר במקרה הקובד של האירועים בלילה הרלבנטי עבר כתוצאה מהחלטתו של צוריה לתקירת שבין הנאשמת לשוטרים, והתקירת עם השכנים נדחקה לצד.

עוד מראשית ימי המדינה ושנים רבות בטרם עוגנה הזכות היסודית לחרויות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, קבעו בתי המשפט כי זכותו של כל אדם להتنגד לשילilit חירותו במעצר לא חוקי: "הננו יוצאים מתוך הנחתה היסוד... כי כל אדם חופשי בתנועתו בתחום המדינה וכי משום כך אסור לשפטונות, אלא צו מטעם השופט (או מטעם רשות מוסמכת אחרת) לעצור אדם בלבד מבאי-אליה מקרים שהמחוקק ממנה אותם... ברם, זכות יסוד זו להיות חופשי ממעצר טומנת בחובבה זכות שנייה, אשר בעדריה עשויה הזכות הראשונה להתרוקן מתכנה, דהיינו: כל אדם זכאי להتنגד למעצר שעומדים' לבצע נגדו שלא חוק". (ע"פ 136/51 **מנחם פרנקל נ' היועץ המשפטי לממשלה ישראל**, פ"ד ה, 1602, 1605 (1951)); "הזכות לחופש תנועה, וזה הולכת עמה בד בבד - דהיינו הזכות שבידי כל אדם להتنגד למעצר שעומדים לבצע נגדו שלא חוק — שתיזכויות אלו ממשמעותן רק, כי האדם שהשתמש בהן לא עבר על החוק ושהא מגע לו, על כן, עונש כלשהו" (ע"פ 95/51 **ש. פודמסקי נ' היועץ המשפטי לממשלה ישראל**, פ"ד א, 341, 355 (1952) וראו גם למשל: המ 44/72 **zion שמשי נ' מדינת ישראל** (1979)).

.34

אין ספק כי הוראה על עיקוב ובמיוחד כמשמעותו אליה הוראה להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה היא פגיעה חמורה בזכות היסוד לחרויות, ולכן כאשר היא נעשית ללא סמכות מותר לאדם שבו היא נוגעת לסרב לעיקוב ולהתלוות לתחנת המשטרה בדיק כפי שמותר לו להتنגד למעצר בלתי חוקי. דברים אלה היו נוכנים בעת שכתו שופטי בית המשפט העליון על הזכות לחרויות בראשית ימי המדינה וכל וחומר שהזהו המצב המשפטי כאשר זכות היסוד לחרויות מעוגנת בזכות חוקתית בחוק יסוד. לעניין זה ראו בספרו של יעקב קדמי **על סדר הדין בפליליים**, חלק ראשון - הליכים שלפני משפט, א', עמ' 30 (2008). במקרה שבפניו שבו לא הייתה סמכות לשוטרים להוראות לנאשמת להתלוות לתחנת המשטרה (וכאמור לעיל החלטה על עיקובה התקבלה ללא הפעלת שיקול דעת כנדרש) הייתה זו זכותה המלאה של הנאשمت לסרב להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה.

.35

כיוון שסירובה של הנאשמת לצית להוראה נעדרת הסמכות להתלוות לתחנה היה חוקי, הוא לא יכול היה להיות בסיס חוקי למעצרה של הנאשמת. ה油腻 וסירוב זה היה העילה היחידה למעצרה של הנאשמת, מדובר היה במעצר בלתי חוקי, ומותר היה לנאשמת להتنגד באופן פיזי למעצרה.

.36

אחרי שבחןתי את העדויות, השתכנעתי שככל שעשתה הנאשמת (כולל תוך שימוש ברגליה כמתואר לעיל) נעשה בניסיון למנוע את כבילהה באזיקים ואת הובלתה בכוח לתחנת המשטרה, ושהיא לא הפעילה כוח בלתי סביר במסגרת התנגדותה זו למעצר בלתי חוקי. כיוון שכך, **אני מזכה אותה מהאישום בתקיפת השוטרים**.

.37

אשר להتبטאות המ�חסת לנאשמת כלפי צריה בתחנת המשטרה שלפיה בפעם הבאה השכנים "יקבלו" לא רק אגרטל, אלא גם כסות מדירהה, הרי שאני מקבל את גרסת צריה כי הנאשמת אמרה דברים אלה שתיעד בזיכרון, ואשר היא לא שללה במשפט את האפשרות שאמרה אותן (כאמור לעיל אף השתמשתי בדברים אלה כחיזוק לראיות לכך שהנאשמת זרקה את האגרטל על השכנים). מבחינה

.38

אובייקטיבית מדברים שיש בהם כדי להפחיד או להקנית שוטר שישמע אותם סמור לאחר שקיבל את תلونתם של השכנים על תקופתם על ידי הנאשמה. ברור גם (ולו מכוח חזקת הכוונה) כי הדברים נאמרו כדי להפחיד או להקנית ואין ממש בטענה כי מדובר היה בקריה לעזרה. מכאן **שדברים אלה מקיימים את יסודות עבירות האויומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ג-1977** (לענין היעדר דרישת קיומה של זיקת עניין בין שומע האイומם לבין מי שבין מאויימים לפגוע ובאופן ספציפיים על איום מעין אלה שנאמרים לאוזני שוטר ראו **פס"ד למ** הנזכר לעיל). אינני סבור שדבריה אלה של הנאשמת היו חלק מהתנגדותה הלגיטימית לעיכוב, שכן הם לא עוסקו כלל בנסיבות עצדים כלשהם נגד השוטר שעצר אותה, אלא בפגיעה בשכנים (בכך שונים הדברים מן המקרה שנדון בפסק דין של השופט טל תadmor-Zemer בת"פ (קריות) 14037-09-03 מדינת ישראל נ' יצחק ניסים (2011)).

על אף הדברים האמורים לעיל, אני סבור כי הרשותה של הנאשמת בעבירות איומים בגין דבריה אלה תהיה בלתי צודקת בנסיבות העניין. זאת, בשל הנסיבות של שלושה גורמים: (1) האיום הוושמע בעת שהנאשמת הייתה נתונה במעטץ בלתי חוקי שלו היה אחראי השוטר שבאזור הוושמע האיומם; (2) האיומם עצמו אינו איום חמוץ, שכן הוא מרומז ולא מפורש והוא אינו נוגע לאדם שבאזור הוושמע או לאדם הקשור אליו בזיקת עניין מיוחדת - נראה כי כוחו של האיום הוא בעיקר בהקנות השוטר שבאזור הוושמע ולא בהפקתו; (3) מצבה הנפשי של הנאשמת בשעת אמרית הדברים היה כה קשה וניכר לעין שהשוטרים החליטו שלא לבצע כלפיה את הנהול הקבוע של צילום ונטילת טביעות אצבע ודגימות די אין אי מעצורים.

בנסיבות אלה, שהתרבו במהלך המשפט, אני רואה בדבריה של הנאשמת לשוטר שעצר אותה שלא כדין מושם זוטי דברים לפי סעיף 34י' לחוק העונשין. כמובן, אני סבור שמדובר במקרה שהוא קל עריך - מבחינת טיב העבירה מדובר באיום מרומז שעיקרו הקantha של השוטר בפגיעה מצד שלישי לשוטר אין קרביה מיוחדת אליו (לשם השוואה בדרך כלל וחומר ראו פסק דין של בית המשפט המחוזי בע"פ (מרכז) 39031-05-12 **חיים חנן אל נ' מדינת ישראל** (2012)), שבו נקבע כי בנסיבות שנדונו שם של ייחוך בין בני זוג, איום של גבר על בת זוגו שיתן לה אגרוף הוא מעשה קל עריך מבחינות טיבו); מבחינת נסיבותו - האיום הוושמע בעת שהנאשمت הייתה נתונה במעטץ בלתי חוקי מכוח החלטתו של השוטרשאליו הופנו הדברים, ומצבה הנפשי באותה שעה היה קשה ביותר כתוצאה ממיצרה הבלתי חוקי; השוטר לא העיד בפניו על תוכאות כלשהן של דבריה של הנאשמת, ויש להניח שלכל היותר מצא אותו כמקניטים, אך הם בוודאי לא הניאו אותו מפעולה כלשהי למילוי תפקידו; ו מבחינת האינטרס הציבורי (ובכך העיקרי) - הקנת השוטר שעצר את הנאשמת שלא כדין תוך חריגה מסמכות אף על פי שהבחן במצבה הנפשי הקשה היא מעשה שפצעתו אינה מתקרבת כלל לחומרת שלילת חירותה של הנאשמת תוך חריגה מסמכות, ואין אינטרס ציבוררי ממש בכך שהנאשמת תשא באחריות פלילית בגין התבטאותה זו.

בקשר זה יש להזכיר כי הסיג של זוטי דברים דורש כי יהיה מדובר במקרה שהוא קל עריך בהתחשב בכלל ארבעת ההיבטים המוזכרים בו (טיב המעשה, נסיבותו, תוכאותו והאינטרס הציבורי), אך מקובל לומר כי ההיבט של האינטרס הציבורי הוא החשוב שבهم (ויש שאמרו: המכריע) - ראו לענין זה: ע"פ

30/03/2005 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזוריים ובקרה בע"מ (2005) וספרו של יעקב קדמי, על הדין בפליליים, חלק ראשון: חלק מקדמי וחילק א': כללי, 682-682 (2012)). כאמור לעיל, אני סבור כי מהנסיבות המפורטות לעיל המעשה הרלבנטי הוא קל עריך במיוחד מבחינת האינטרס הציבורי, וכן הטענות זו שבחינת לשונה הייתה יכולה בנסיבות אחרות להביא להרשעה בעבירות איומים, מהוות בנסיבות הרלבנטיות מעשה קל עריך, וכך לנשפטת סייג זוטי הדברים בעניינה.

.42 אלמלא קבעתי שכם לנשפטת בהקשרה של הטענות בהקשרה של הטענות המאיימת סייג זוטי הדברים הימי שוקל לבטל אישום זה מכוחה של ההגנה מן הצדיק, שכן כלשונו של סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 הגשת כתוב אישום בגין מעשה זה בנסיבות שתוארו לעיל עומדת בסתרה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית (לקביעה מעין זו ראו פסק דין של השופט שאול אבנור בת"פ (תל אביב) 12-11-29167 מדינת ישראל נ' אנטולי קושנרבנקו (2016)).

סוף דבר

.43 סיכום של דברים הוא שאני מרשים את הנשפטת בעבירה אחת של תקיפה ובעבירה אחת של איומים בעקבות זריקת האגרטול על השכנים והדברים שאמרה להם הנשפטת. מצד זאת אני מזכה את הנשפטת מן האישום בתקיפה הקשור בשפיקת מים על השכנים, שלא הוכח עובדתי. כמו כן אני מזכה את הנשפטת מן העבירות של תקיפת שוטר, כיוון שמעצרה היה בניגוד לחוק. מן העבירה של איומים על השוטר אני מזכה את הנשפטת, כיוון שקבעתי שכם לה סייג זוטי הדברים.

ניתנה היום, 6 בנובמבר 2017, במעמד הצדדים.

[1] פרוטוקול הדיון מיום 26.6.2017, עמ' 17 ש' 20-23.

[2] פרוטוקול הדיון מיום 18.7.2017, עמ' 58, ש' 17-14.

[3] שם, עמ' 60, ש' 6-4.

[4] מ/7, החל בעמ' 2, ש' 31.

[5] פרוטוקול הדיון מיום 10.7.2017, עמ' 30, ש' 12-13.

[6] פרוטוקול הדיון מ-10.7.2017, עמ' 40, ש' 30.

[7] שם, עמ' 40, ש' 6 ואילך.

[8] שם, עמ' 35, ש' 20-21.

[9] פרוטוקול הדיון מיום 10.7.2017, עמ' 35, ש' 29-31.

[10] שם, עמ' 36, שורה 13 ואילך.

[11] שם, עמ' 39, 20 ואילך.

[12] שם, החל בעמ' 41, ש' 31.

[13] שם, עמ' 43, ש' 21-22.

[14] שם, עמ' 44, ש' 3-4.

[15] פרוטוקול הדיון מיום 18.7.2017, עמ' 49, ש' 18-11.

[16] שם, עמ' 50, ש' 7-8.

[17] שם, עמ' 50, ש' 19-23.

[18] שם, החל מעמ' 58, ש' 28.

[19] שם, עמ' 60, ש' 4-6.

[20]"כאשר מוענקת לרשות מנהלית סמכות, חלה עליה חובה מתמדת ומתמשכת לשקל את הצורך בהפעלה. המשמעות המعيشית העיקרית של חובה זו היא שעל הרשות לשקל את הצורך בהפעלת הסמכות ואסור לה לקבל

ההחלטה הראשית לגבי העמדת שתחזיק בה בעתיד באשר לאופן הפעלתה של הסמכות (וכך לפטור עצמה מבחן נספהת של העניין)... שיקול הדעת המסור לרשות המינימלית מחיב אותה גם לבחון לגוף בקשנות להקלות או לטיפול משורטת הדין, ולא לדוחות על יסוד עמדה עקרונית של סירוב לחריגים... כלל, הרשות חייבת לנוהג בהתאם להנחיותיה הפנימיות, אך חלה עליה חובה לסתות מן ההנחיות במקרה שבום אופיו המיעוד של המקרה מחיב זאת" (עמ' 201, 205, 228).

[https://www.police.gov.il/menifa/02.14.01.34_6.pdf\[21\]](https://www.police.gov.il/menifa/02.14.01.34_6.pdf[21])